

REVISTA COPILULUI DOBROGEAN

Revista Copilului Dobrogean

apare lunar sub auspiciile Asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet:

D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-prof.
Pietor V. PAVLOV-prof.
IORD. PETRACHE-înv.

REDAȚIA :
Const. Petrache
revizor școlar

AD-ȚIA
N. Damienescu
înv. Str. Mahmudiei 45

Abonamentul anual 40 lei
Abonamentul de sprijin 80 lei

SUMARUL :

	<i>Comitatul</i>
Vin Paștele	
Ionică Gât-scurt în Peștera Fermeacă	<i>de D. I. Dogaru</i>
Primăvara	<i>de G. Topârceanu</i>
Poveste de Paști	<i>de Al Popescu ing.</i>
Vine	<i>de Focșa Mircea cl. VI</i>
Zumurum	<i>de Morinescu Sylvia cl III</i>
La arat	<i>de Varimez P. Stoicu-Cerna</i>
Motecu cel șchiop	<i>de Nenea Nicu</i>
Poveste adevărată	<i>de Eremia Pandrea</i>
Legenda ouălor roșii	<i>de N. D.</i>
Ora de inspecție	<i>de Nicolas Elena cl. III liceu</i>
La cules de ghiocci	<i>de Dumitru Eugenia cl. IV</i>
Lunca	<i>de Peniu B. Toma cl. V</i>
Cine sapă groapa altuia	<i>de Chiriță Nicolae cl. IV S. A M.</i>
O scrisoare a cl. IV șc. No. 4 fete Tulcea	
Să învățăm jucându-ne	
Haz și Glumă	
Poșta Redacției	

Clișeele executate de D-na Tyra Macrea-Graur

VIN PAȘTELE

Vor coborâ peste sate și orașe, luminoasele sărbători ale învierii, iar sufletele noastre se vor trezi la o viață nouă, pe care o vestesc clopotele deniilor.

Vin Paștele: sărbătoarea copilăriei și a bucuriilor voastre.

Ne vom duce cu aceiași evlavie sufletească în fața altarului și vom aprinde lumânările din faclia preotului, care va grăi: *Veniți de luați lumina.*

Iar după ce la miezul nopții se va rosti cu glas de biruință creștinească: „*Hristos a înviat*“, ne vom regăsi în noi înșine mai buni, mai drepecți și mai iertători.

Pacea lumii creștine se așterne în ziua învierii, pretutindeni, acolo unde semne de vrajbă și dușmănie se arătase.

Copiii vor fi mai supuși, pocăindu-se pentru greșelele săvârșite, vor ajuta mai mult pe părinții lor, la lucru și se vor arăta mai sârguitori față de domnii învățători.

Oamenii mari se vor bucura de muncă cinstită și fapte pilduitoare și vor fi fericiții părinți ai căror copii vor fi ascultători și harnici.

Iar noi—acei ce ne ostenim să aducem o rază de bucurie în casa cititorilor noștri mari și mici, rămănem aceiași prieteni buni, urându-vă tuturor, biruință deplină în viața și faptele voastre.

„*Copilul Dobrogean*“

Jonică Gât-Scurt în Peștera Fermecată

— Lupta cu Zmeul Iadului —

de D. I. Dogaru

Sisi și Ionică Gât-scurt nu mai fuseseră, până atunci, la curtea vreunui Impărat.

Auziseră ei, în basmele pe cari le spunea Bunica, de minunățiile ce sunt pe la curțile Crailor și Impăraților; dar, pe atunci, nu-și dădeau seama că ar putea să fie lucrurile chiar așa cum se povestesc.

Piticul Piticilor, bătrân cu o barbă albă ce-i atârna până dincolo de brâu, cu un buzdugan în mâna dreaptă, odihnea pe tronul de aur. Ajuns în fața lui, Sisi bătu de trei ori din aripi și pană în care fusese prefăcut Ionică, căzu jos. Cât ai clipi, se ivi în fața Impăratului, voinicul nostru dobrogean, care se închină în fel de „bun găsit“ în fața stăpânului Insulei Fermecate.

Sala tronului era chiar ca în basme. Pereții erau de cristal limpede ca roua căzută peste noapte pe florile gingașe de Maiu. Privirea îți aluneca pe bolți în chip de arcuri, iar sgomotul pașilor pe lespezile de piatră lucioasă, se prefăcea într'un murmur sard, ca susurul molcomit al pâraielor de munte, ce șerpuesc printre tufe întunecate de aluni. O muzică ușoară, pli-

nă de o vrajă adormitoare, străbătea până în sala tronului.

Pe scara ce duce de afară către intrarea Palatului erau înșirați deoparte și de alta — ostași pitici, înarmați până în dinți, cu sulite de platină lucitoare și săbii cu mânere bătute în pietre scumpe. În cuprinsul Insulei Fermecate stăpânea o liniște tainică.

Ai fi crezut că totu-i încremenit în stană de piatră și că piticii sunt doară arătări născocite de mintea unui om.

Pe cărările grădinei trecea ca umbra unui vis de vară, investmântată în rochia țesută din fire culese din razele de lună, Luminița-Răsăritului, fiica Piticului Piticilor.

Două cosițe galbene, ca spicul grâului copt, îi atârnavă în jos, până aproape de tălpile picioarelor, ce atingeau ușor prundișul sunător de pe cărările șerpuite ale grădinei.

Pe cap purta o cunună bătută în stele, iar mijlocul îi era strâns într'o cingătoare, făcută din pietre scumpe.

Trupul îi era acoperit cu o mantie subțire. În picioare avea pantofiori mici cu talpa moale:

Umblase disdedimineață în grădina fermecată a Palatului.

În ramurile copacilor nu cânta nici o pasăre măiastră, nu susura nici un murmur de șipot cristalin și nici o frunză nu adia.

Într'un colț al grădinii se afla tufa unui trandafir, ce nu înflorise niciodată, de când blestemul apăsător căzuse peste Insula Fermecată și peste locuitorii ei.

În dimineața aceia strălucitoare de primăvară, Luminița Răsăritului ducându-se, ca de obicei să vadă tufa de trandafiri, o găsi acoperită de boboci. Nu-i venea să creadă ochilor așa minune.

Mângâiasă ușor cu degetele albe florile încă nedesfăcute și alergase într'un suflet să povestească bătrânului ei tată noutatea.

Sui în pas de lăcustă sprintenă albele trepte ale

scărilor palatului. Când ajunse în fața tronului, atunci observă pe Ionică Gât-scurt și pe Sisi. Rămase incremenită la vederea acestor mosafiri de pe alt țărâm. Își veni în fire și vorbi :

— Tată, tată, am o mare veste să-ți dau. Tată, am aflat ceva minunat.

— Spune copila mea scumpă, ce veste ai să-mi dai? Astăzi e ziua tuturor deslegărilor.

— Tată, tufa de trandafiri a făcut boboci; stau gata să se deschidă.

— Așa, atunci se apropie sfârșitul blestemului.

Piticul Piticilor strânse la pieptul său cu drag, copila.

—Măria Ta, vorbi atunci Ionică Gâtscurt, eu plec cu tovarășul meu să încerc a răpune fiara și să scap insula din puterea Necuratului.

—Așa este, Măria Ta! Noi ne ducem, numai vezi de te ține de vorbă!

—N'aveți grijă voinicii mei, grăi Piticul Piticilor.

Ionică își luă o sabie și o suliță ascuțită și porni urmat de Sisi. Piticul Piticilor îi privi cu încredere, căci să spunem drept îi plăcuse îndrăzneala și curajul voinicului precum și înțelepciunea bătrânească a năstrăvanului găsnac. Se îndreptară spre peștera unde se aflau comorile.

Când nu se mai zăreau decât acoperișurile Palatului de Cristal scaldate în lumina soarelui, îi ajunse din urmă un pitic grăbit care îi dăde lui Ionică o batiștă lucrată din fire subțiri de tot și o sticluță în care erau câteva picături de apă vie.

—A avut grijă Luminița-Răsăritului, zise Sisi. Altfel era greu de noi.

Când soarele se lăsase spre apus, voinicii poposiră la ușa peșterii. Din fund s'auzeau horcăituri înspăimântătoare. Smeul iadului dormea fără grijă, acoperind cu trupul lui gros intrarea. Ionică se apropie cu grijă de fiara înspăimântătoare care scotea pe gură și pe nări un abur ucigător. Cu o isbitură voinicească făcu cu sabia, o tăetură adâncă în trupul smeului. Un

abur otrăvitor îl ameți pe voinicul nostru trântindu-l la pământ. Atunci se repezi sisi și-i acoperi fața cu batista fermecată dăruită de Luminița-Răsăritului. Ca prin minune Ionică își reveni, căpătând noi puteri. Apucă în mână sulita și o isbi în coaste fiarei. Un șivoiu de sânge negru, țâșni, în toate părțile improșcând pereții aburiți ai peșterii, trăgând brazde negre ce se prelingeau pe ziduri. Smeul lovea furios cu coada făcând un sgomot asurzitor. Limba roșie arunca bale otrăvitoare.

Ionică plin de sudori lovea fără încetare. Puterile îl părăseau.

Fiara gema furioasă, repezindu-se cu toată mânia. Un val de bale otrăvitoare îl improșcară pe Ionică. Câteva picături îi ajunseră pe buzele uscate. Otrava îi pătrunse în gură. Se prăbuși în nesimțire la pământ, alături de fiara care gema îngrozitor. Atunci Sisi care nu-l slăbea din ochi, scoase sticluta cu apă vie și i-o strecură printre buze. Voinicul deschide ochii, își simți din nou puterile crescându-i și punând mâna pe paloș se repezi cu curaj asupra fiarei.

Dintr'o tăetură oțelul reteză capul fioros ce se rostogoli alături de trupul fără vlagă.

În clipa aceia de miez de noapte, în Raiu, corul îngerilor cânta cu viers duios: Huiștos a înviat din morți cu moarte pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le.

În grădina Palatului de Cristal tufa de trandafiri se umplu cu flori albe mirnsitoare iar blestemul iadului își rupse lanțul. Pe tronul de aur Piticul Piticilor se prefăcu în om pământean ținând alături pe Luminița-Răsăritului cea mai frumoasă Crăiasă de pe pământ.

Primăvara

*Se 'nalță abur moale din grădină
Pe jos pornesc furnicile la drum
Acoperișuri veștede 'n lumină
Intind spre cer ogeacuri țără fum.*

*Pe lângă garduri s'a svântat pământul
Și ies gândacii-Domnului pe zid.
Ferestre amorțite se deschid
Să intre 'n casă soarele și vântul.*

*De prin balcoane
Și coridoare
Albe tulpane
Fâlfâie 'n soare.
Ies gospodinele,
luți ca albinele,
Părul le flutură,
Toate dau zor.
Unele mătură,
Altele scutură
Colbul din pătură
Și din covor.*

*Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,
Și a răsfirat crenguțele ca spinii,
De frică să nu-i cadă la picioare
Din creștet, vâlul subțirel de floare.*

*Că s'a trezit așa de dimineață
Cu ramuri albe—și se poate spune,
Că-i pentru 'ntăia oară 'n viață
Când i se 'ntâmplă asemenea minune.*

G. Topârceanu

POVESTE DE PAȘTE

*Ing. Al. Popescu directorul
Școlii de Arte și Meserii Tulcea*

Trăiește în apa mărilor un pește ciudat care nu seamănă cu ceilalți pești. E rotund parcă ar fi o turtă. Pe margini are aripioare.

Laturile lui sunt una bombată și de culoare închisă, iar cealaltă mai groasă și de culoare albă. Pe partea închisă are doi ochi așezați așa de aproape de stau—parcă—să se unească.

Nu-i poți deosebi care îi este spinarea și care îi este burta. Gura îi este deacurmezișul. Innoată totdeauna pieziș, nu pe muchie ca bibanul, crapul sau ca ceilalți pești.

Cam așa este la vedere acest pește care seamănă, mai degrabă cu o turtă prost coaptă, tăiată în două părți neegale.

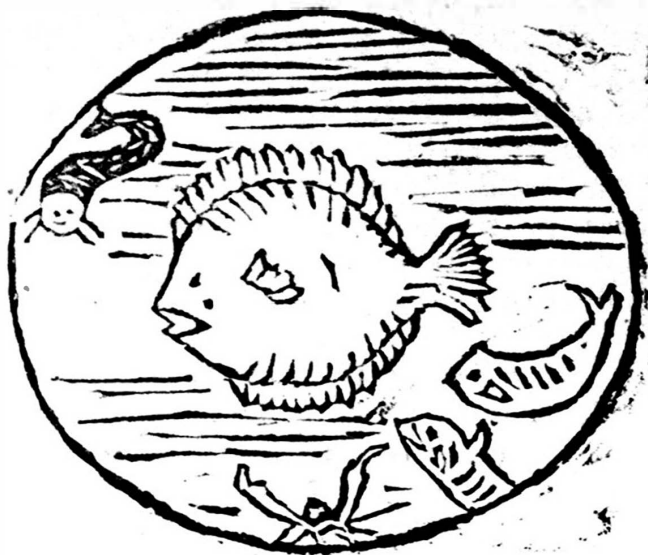
Acest pește poartă numele de „cambula“.

Bătrânii spun că acest pește era altă dată, cu totul altfel. Era rotund și pe amândouă fețele la fel, și că în urmă unei minuni întâmplătoare s'a schimbat așa.

Această minune, copii, s'a întâmplat cu sute de ani în urmă, în sfânta și măreața noapte a Invierii Domnului.

Ascultați povestea cambulei:

Era o seară caldă, caldă, liniștită. Cerul lucea. Dealurile îmbrăcaseră o haină fumurie ca penele huluștilor ce se rotește deasupra locului unde Fiul lui Dumnezeu a primit moartea.

Uşor de tot sufla o adiere peste colinele mângâiate de o melodie gingaşă. Oamenii nu puteau înţelege măreţia clipai ce se pregătea. Doar în cer se ştia. Floricelele alb albastre ce cresc în grădina raiului se aplecau unele spre altele şoptindu-şi : — „Azi va învia Hristos“.

Ingeraşii în haine de lumină, cu cununi de stele pe cap se adunau în jurul tronului, pe care sta D-zeu, şoptind : „Azi va învia Hristos“.

Când s'a apropiat clipa sfântă, ceasul de miez de noapte, s'a pornit un inger îmbrăcat în lumină orbitoare, şi peste tot s'a auzit vestirea lui. Sufletele păcătoşilor nu l-au auzit. Dar l-au auzit pământul, apa, pietrele, florile, păsările şi toate vieţuitoarele nevinovate.

Ingerul spunea : — „Vine marea bucurie lumii : va învia Fiul lui Dumnezeu“.

În miezul nopţii sfinte, s'a deschis mormântul pecetluit cu o lespede grea de piatră, în jurul căruia străjuiau ostaşii împărăţiei.

Iisus s'a sculat şi în jurul lui s'a răspândit o lumină argintie de raze.

În acea clipă a Sfintei Învieri a înviat tot ceea ce murise cu o zi înainte. Pruncul mort de muşcătura şarpeului veninos s'a trezit întinzându-şi mânuţele lui spre mama desnădăjduită.

Fiul unui rege mort la asediul unei cetăţi dus pe scut de soldaţi spre curtea tatălui său, s'a trezit din somnul morţii în clipa sfântă. Şi au mai înviat păsările, animalele şi toate găngâniile moarte în ziua aceea.

Un pescar adusese cu o zi înainte Sfintei Fecioare Maria un peşte de aceea cari se numesc „cambulă“. Maica Domnului era aşa de mâhnită încât ochii i se uscaseră de lacrămile vărsate şi mai că nu vrea să se atingă de mâncare. Pe masa ei se afla o cambulă gătită şi despicate în două jumătăţi.

Dar în ceasul când să săvârşit Învierea cele două jumătăţi de peşte au prins viaţă şi sbătându-se au căzut de pe masă.

Fecioara Maria a înţeles totul. A chemat pe pes-

carul care li adusese peștele și i-a dat cele două jumătăți înviate, rugându-l să le dea drumul în apa mării. Pescarul le-a luat și a făcut precum i-a spus Maica Domnului.

Ajuns în apă, peștele a înotat fiecare într'o parte ducându-se în lumea lui. La început avea numai un ochi, dar mai târziu D-zeu i-a dat și pe al doilea, așezându-l pe aceiaș parte a corpului, așa de aproape, de parcă stau să se unească.

Iată, copiii, povestea cambulci, pe care am auzit-o și eu din gura bătrânilor ce știu multe din minunile și tainele Sfintei Invieri a lui Hristos.

ZUMURUM

*Căfelușul Zumurum
Doarme pe labe acum.
Să vă spun cum este el?
Seamănă cu un căfel.
Mamă el nu a avut
Și de mic eu l-am crescut.
Ne jucăm
Alergăm
Și de loc
Nu ne certăm.*

MARINESCU SILVIA
cl. III șc. No. 3 fete

LA ARAT

*La arat noi am plecat
Pe șoseaua cea din sat.
Dar din sat când am ieșit
M'am uitat pe câmp uitit.
Câmpul mare cât era
Numai iarbă răsărea.
In lunc'o turmă păștea
Pe deal un cal necheza,
Ciocârlița fluraș
Doamne, frumos mai era!*

VARIMEZ P. STOICU
cl. VI pr. Cerna

VINE

*Paștele ne vine
In această lună.
Va sosi cu bine
Și cu voc bună.*

*Va veni volos
Și cu timp frumos.
Toți îl așteptăm
Și ne bucurăm*

FOCȘA MIRCEA
Pecineaga

MOTCUL CEL ȘCHIOP

Urmarea din rev. No. 3

După ce stătură la masă, copiii alergară la pisoii pe cari îi găsiră așezați pe o ladă unde se curățau.

Unchiul Nicu, fiind obosit, s'a dus să se culce. Intr'o după amiază, unchiul lor, stătea în ceardacul casei și citea gazeta. Mitică și Norica după ce-și învățaseră lecțiile pentru a doua zi, veniră și ei în ceardac. Acolo, ce să vadă?

Pe genunchii unchiului, stătea frumos pisoiiul cel șchiop, căruia îi pusese nămele Motcu.

—Unchiule ne-ai făgăduit că ne vei spune povestea lui Motcu!

—Povestea lui Motcu? zise unchiul, lăsând gazeta la o parte.

—Da, unchiule!

—Ei, ascultați!

Pisoiiul, înțelegând par'că ce vorbesc copiii cu unchiul, își ridică capul pe spate și se uită drept în ochii copiilor apoi, începu a toarce adormind: fi..fr..fs..fr!

—Acasă, la Storojineț, aveam o pisică tare frumoasă!...dar,...spuneți-mi, știți ceva despre orașul acesta?

—Da, unchiule! Storojinețul e capitala județului cu acest nume și-i în Bucovina! Răspunseră copii în cor.

—Bravo, văd că știți ceva geografie!... Acasă, cum vă spusese, aveam o pisică...Intr'o zi, văd eu că pisica mea nu vine acasă. Ce să fie? Mă'ntrebai. Trece o zi, trec două și pisica lipsă!

A furat-o cineva, sau a sfâșiat-o un câine, imi zisei eu necăjit!

După o lipsă de vre-o câteva zile, într'o după a-

miază, când mă întorceam dela serviciu, cine credeți că mă aștepta la ușă? Fifi, pisica mea! Când am văzut-o, nu mai puteam de bucurie! Par'că mi-ar fi venit un prieten drag.

—Miau !...Miau !...Fr !...fr !...fr !...

—Unde mi-ai fost cucoană? zisei eu bucuros. Dar ea fr !...fr!

Acum, în fiecare zi, pisica venea așasă, mânca ceva și pe urmă iar pleca!

—Dar, unde se ducea, unchiule?

—Știu, eu?! Răspunse șiret unchiul.

Intr'o Duminică, întorcându-mă din oraș, întinsă lângă ușă, stătea Fifi cu doi pisice, ca două ghemușoare! Ei comedie! De asta mi-a lipsit Fifi; avea pisoi mici! Când au dat cu ochii de mine, deodată își sbârlesc părul și...sc !...sc !...făh...și fug într'un colț scuișând

supărați. I-am lăsat în pace!

—De ce nu i-ai prins unchiule? Dacă eram eu, îi prindeam! Spuse Mitică înflăcărat.

—Dar, de ce să-i sperii? Știam eu că odată, tot se vor îmblânzi!

—Eu, dacă eram, le-ași fi dat lapte! Spuse Norica.

—Chiar așa am făcut! Le-am pus puțin lapte într'o farfurioară și-am pus-o la ușa care o lăsasem deschisă. PISOII, când au văzut că nu mai umblă nimeni, au venit încet...încet...la farfurioară și numai ce aud: linc !...linc !...linc !...Foamea îi făcuse ceva mai îndărzneți! După ce păpară, să-i fi văzut atunci ce făceau! Plici !...Pfici !...Făh...Dr...r...r! Se fugăreau pe coridor, se pâlmuiau, ce să zici, gândeai că răstoarnă casa!

S'au juțat ei, cât s'au jucat, iar într'un târziu numai ce aud: Miau !...Mrl !...Miau !...Fifi își chema pisoeșii ei dragi! Puțin după asta, intrară eu toții în casă. Se suiră pe-o canapea și apoi: Mrl...mrl...fifs !...ș !...ș !...

fr...r...r..., piseșii cu picioarele în sus, dormeau la sânul mamei, care mulțumită, îi curăța lingând când pe unul, când pe celălalt!...

(Va urma în numărul 5 al revistei)

Nea Nicu

Poveste adevărată!

Intr'un sat depe meleagurile jud. Constanța, trăiau cu câți-va ani în urmă, doi bătrâni: o femeie de vre-o 50 și ceva de ani și uncheșul ei.

Intr'una din zile, aproape de sărbătorile Paștelui, se pomenește bătrâna cu un voinic de român, sdravăn la trup și vesel!

—„Bună ziua mătușă“!

—„La fel să-ți fie inima, Domnule“ —răspunse femeia.

—„Nu m'ați putea primi să dorm în noaptea aceasta la D-vs.?”

Sunt drumeț și voiu fi recunoscător!

—„Da, de ce nu, iacă odaie curată, pat și căldurică, te hodinești ca la D-ta acasă. Și femeia se și apucă să deretice prin casă, lucrurile împrăștiate.

—„O să vă mai rog însă de ceva de ale gurii, dacă s'o putea.

—Iacă moșule, fii bun și te repede d-ta până la cârciuma din sat și cumpără ce se găsește, zise călătorul, scoțând o pungă mare plină până în gură cu bani și dându-i fără să numere, câteva piese, bătrânului.

Moșul luă banii și ieși însoțit de femeia lui, iar călătorul rămase întins pe patul din odaie.

Până la cârciuma satului era o bucată bună de loc.

Călătorul, obosit, dând și de căldura acestui popas liniștit—se lăsă furat de dulceața somnului și adormi.

Femeia care Robaer Constanța punga plină cu bani și auzi

sforăitul de somn greu al străinului, lacomă din fire cum era și împinsă de puterile necuratului, ce se gândește?

„Călătorul acesta este un necunoscut. Nimeni nu știe că a poposit în casa noastră! Și în mintea ei înfierbântată de lăcomie, străluceau razele sclipitoare ale aurului din punga călătorului. „Ce ar fi dacă“....dar n'avu curajul să se gândească mai departe. Necuratul însă și ispita n'o lăsau să-și vadă de treabă! Ce ar fi, își spuse ea din nou, de data aceasta mai hotărâtă, dacă i-ași lua viața călătorului? Și punând mâna pe un topor, intră tiptil, în odaia unde străinul adormise de-abinelea. Cu mintea întunecată și sălbătăcită de pofta îmbogățirii, ridică toporul. Nu se auziră decât două lovituri infundate și o lumină din ochii călătorului, scăpără o clipă numai și se stinse, lăsând un zâmbet de fericire într'un colț însângerat al gurii.

Era zâmbetul copilului întors în casa părinților săi, după 25 de ani de lipsa, căci străinul care fusese omorât nu era altul decât feciorul femeii! Venise în saut și se abătuse înainte de a ajunge la casa părinților săi, pe la cărciumă.

Acolo întâlnindu-se cu rude și cunoscuți le povesti cum a plecat de mic în America, cum se îmbogățise și cum se întorcea acasă, cu gândul să-și ferească părinții,

„—Am să mă duc și am să mă dau drept un călător străin—firi cel zise el—să vedem o să mă mai cunoască bătrânii!

Și plecă luându-și rămas bun dela cunoscuți.

Bătrânul aflase dela cărciumar și ceilalți oameni cine era străinul care venise în casa lor și se întorcea fericit acasă. Când intră pe ușă, îl întâmpină femeia cu fața schimbată de groaza crimei pe care o săvârșise — dar cu o mulțămire de animal în ochi și în glas, îi spuse în șoaptă, arătând cu degetul spre odaia în care adormise călătorul:

—„Străinul nu mai este! L'am omorât cu toporul și i-am luat banii.“

Bătrânul făcu ochii mari când auzi năprasnica

veste. Deschise uşa, se uită lung la cadavru şi îl pipăi. Apoi fără să spună nimic femeii eşi, rostind vorbe fără şir şi răzând fără socoteală. Inebunise.

Bătrâna se lămuri şi ea ceva mai târziu că îşi omorâse singură, ce avea mai scump pe lume şi îşi puse capăt zilelor, spânzurându-se. O pedeapsă mai crudă dar atât de dreaptă pentru fapta aceasta urâtă nici că se poate.

Eremia Pandrea

Obiceiul ouălor roşii şi încondeiate

O cunoaşteţi pe Melanica?.. Desigur că n'aveţi de unde! Apoi uite v'o spune Nenea! Melanica e o şcolăriţă draguţă şi silitoare!

Intr'o zi, a trimis-o mămica la bunica. Bucuria ei era foarte mare, căci bătrâna îi păstra totdeauna ceva bun, dar mai ales se bucura că va auzi o nouă poveste, fiindcă bunica ştia o mulţime de poveşti.

Când ajunge la bunica, ce credeţi că făcea bătrâna?

Tocmai roşea şi încondeia nişte ouă, căci uitasem să vă spun că faptul acesta, se întâmplase să fie în Vine-rea Mare, înainte de Paşti, atunci când se cânta la biserică „Prohodul“.

— Sărut mâna, bunicuță! Dar ce faci matala aici?

— Uite, draga mamei, roșesc și scriu niște ouă pentru Sf. Paști!

— Ti-i, bunicuțo, te rog învață-mă și pe mine să scriu ouă, așa cum le faci matala!

— Cu plăcere, fetița mamei! Dar, de ce stai îmbrăcată?

Melanica se desbracă de hăinuță, își puse un șorț pe dinainte și făcea tot ce-i spunea bunica.

— Bunicuțo, de ce o fi obiceiul acesta, ca de Paști să aibă tot omul ouă roșii?

— Vrei să știi? Ascultă, îți spune mama! În țara Palestinei, pe vremea D lui Iisus Hristos, cică era un sat care se chema Ierihon.

— Știu, bunicuțo! Ne-a spus părintele la religie!

— Vezi, ce lucruri frumoase învățați la școală!.. Așa!.. Deacolo din Ierihon, două femei au plecat la târg să vândă niște ouă. Târgul acela se chema Ierusalim. Ca să li se pară drumul mai scurt spuneau câte o poveste din viață și din una în alta ajunse vorba și de Domnul nostru Iisus Hristos.

— Crezi surato în minunile lui Iisus? Întrebă una din femei.

— Cred, căci eram față când a înviat pe fiul văduvei din Nain!

— Taci, soro! Eu nu pot crede! Cum poate să învieze morți?

— Crede cum vrei, dar eu una zic că el e Mesia cel făgăduit!

Cum mergeau femeile pe drum, iată că pe un deal din dreapta, care se chema Golgota, văd ridicate trei cruci, pe cari erau răstigniți niște oameni.

— Cine o fi osândiții aceia care trebuie să moară într'un chip așa de barbar?

— Cine să fie? O fi poate Iisus, căci am auzit că Iudeii l-au dat în judecată!

— Surato, hai să-i vedem cine sunt!

— Ce să văd soro? Ia niște păcătoși! Și-apoi, chiar dacă o fi Iisus, de ce nu scapă? M'ai întreat

dacă cred în minunile lui, voi crede atunci când ouăle aceste ce le duc la târg, se vor roși ca sângele omenesc!

— Așteaptă, mă duc să vad cine sunt!

— Du-te, dar nu întârzia! Te aștept, colo sub copac!

Intr'o fugă se duse femeia până la locul de osândă. Dar acolo ce să vadă? Răstignitul din mijloc era chiar Iisus! Când ajunse femeia sus, Iisus tocmai murise și și un soldat se pregătea să-l înțepe cu sulita. Atunci puse ouăle lângă cruce și căzând cu fața la pământ, se ruga în tăcere, apoi simțindu-se mai ușurată, luă coșul cu ouăle și porni spre femeia care o aștepta.

— Știi, soro? Printre răstigniți era și Iisus!

— Am știut eu că trebuie să fie el! Te-am văzut când ai ingenunchiat. Dar, hai să plecăm! Mi-i groază când văd așa ceva!

Pe drum, n'am mai vorbit aproape nimic. După vre-o jumătate de ceas, au ajuns în oraș. Lumea vorbea numai despre Iisus. Au ajuns în piață, dar aici minune! Când au descoperit coșurile cu ouă, ce să vadă? În coșul femeii aceleia care nu credea în puterea lui Hristos, toate ouăle se făcuseră roșii ca sângele, iar ouăle celeilalte femei care se duse la răstigniți să-i vadă, toate erau încondeiate frumoș, par'că o pană măiastră le-ar fi scris.

— Dece ouăle erau scrise, bunicuț-o?

— Uite, dece! Soldatul când a înțepat coasta Domnului să vadă dacă a murit, a picurat puțin sânge și pe ouăle femeii care se ruga.

Și așa....draga mamei, de atunci e obiceiul ca la Paști să se roșoască și scrie ouă, căci cele roșii amintesc sângele Domnului vărsat pentru curățirea păcatului omenesc, iar cele scrise, amintesc sângele și apa ce-a curs din coasta Mântuitorului Lumii.

—Dar femeia ceia, căruia i se roșise ouăle, a crezut în Iisus?

—Da, Melanica dragă! Tii..., da uite, ce repede ai

deprins! Uite numai la oul acesta cât e de frumos! Și nu uita că atunci când vei fi mare, să spui povestea aceasta și altor copii, cari sunt dornici de povești minunate.

Nenea Nicu

COMPUNERE

ORA DE INSPECȚIE

Soarele cobora spre asfințit, trimițându-și ultimile raze dulci ale amurgului. În depărtare, se vedea pădurea mică, acoperită cu'n vâl cenușiu.

Toate amușisem la glasul învățătoarei, care ne vestește, pentru a doua zi, sosirea unui domn inspector.

Eram pe vremea aceea în clasa III primară. Eram cea mai bună elevă din clasă și totuși mă temeam că nu voi ști ce să răspund la întrebările inspectorului.

Doamna învățătoare când ne-a dat drumul, ne-a mai adus aminte de domnul inspector.

În toate după amiezile, când ni se dădea drumul de la școală, se auzea până departe glasul elevelor, ca și cum am fi scăpat din pușcărie; acum însă era liniște.

Fiecare se gândea cum să învețe, ca să răspundă mâine fără greș. Eram stăpână pe materia învățată și totuși mă temeam de ceva.

Toată noaptea m'a muncit gândul că a doua zi vom avea inspecție. M'am sculat devreme, mi-am repetat lecțiile și apoi, la ora două jumătate, am pornit-o spre școală:

În clasă toate colegile erau adunate în jurul catedrei, vorbind de domnul inspector.

Una, cocoțată pe scaun, spunea: „Fetelor, are o mutră acră și un glas tunător de îngheți, zău! L-am văzut când vorbea cu doamna!”

Aceste amănunte ne întări și mai mult frica. Când sună clopoțelul sentința de moarte, ne-am așezat fie-

care în bancă, tăcute. Ora întâia aveam istoria. Pe sală se auziră niște pași, care se apropiară de clasa noastră. Ușa se deschise și intră doamna, urmată de un domn.

Noi ne scularăm în picioare, privind înfricoșate la domnul inspector. El ne făcu semn să stăm jos și apoi ne întrebă ce lecție aveam. Toate ne chircirăm sub bancă; cele mai mici aproape... dispăruseră.

Tremurând de emoție și vroind să fac pe curajoasă mă sculai și spusei, cu glas cam șovăelnic, ce lecție aveam la istorie. Domnul inspector, la care nu mă uitasem până atunci, era grăsuliu, roșcovan, cu mustața blondă și cam șchiop. Pe nasul lung și coroiat purta o pereche de ochelari, de care m'am cam intimidat.

— „Fetița cea mică din fund, ia spune dumneata la ce an a murit Ștefan cel Mare?”

Par'că văd! Din fund răsare cea mai suferindă, mai palidă și săracă elevă a clasei: Mihailescu.

Ea avea părinții bolnavi, așa că nu prea avea timp să învețe. La cuvintele domnului inspector, ea se sculă mai palidă ca altă dată, cu ochi dilatați și plini de lacrimi. În ei se citea o rugămintă către inspector, s'oierte, dacă nu putea să-și salveze clasa, în momentul acela. Sughită de câteva ori și izbucni în plâns. Inspectorul, înduioșat de înfățișarea micii eleve, își schimbă ca prin farmec glasul, devenind deodată blând și părintesc. El se apropie de Mihailescu și o mângăie. Noi elevele, care crezusem că inspectorul acela e mai mult frate cu dracul, mirate de schimbarea lui, prinsesem chiar curaj. Urmă până la sfârșitul orei cu glasul blând, punându-ne întrebări.

Cele care erau ascultate, dădeau răspunsuri bune și cu glas tare, dar ceea ce uimi pe doamna, era că și cele mai slabe eleve se arătau la înălțime.

Teama de la început se spulberaser, iar locul i-l luase curajul. De această oră de inspecție, cred că domnul inspector a fost încântat, căci i se citea mulțumirea pe față.

La sfârșitul orei, el luă catalogul clasei în mână, aruncă o privire asupra clasei, oprindu-se asupra elevei

Mihailescu, care cu ochii plânși părea că regretă mult că n'a fost la înălțimea colegelor. Totuși, satisfăcut, ieși, iar noi, c'un oțtat de ușurare, ne apucarăm să discutăm egomotos, spunându-ne impresiile.

După această oră de inspecție, prima în viața mea, nu mă mai tem așa de mult, când aud pe cineva zicând: „vom avea inspecție!”

Nicolae Elena

cl. III liceu

LA CULES DE GHIOCEI

Nu voi uita niciodată ziua în care am putut vedea natura în veșmântu-i de primăvară, așa cum doream de mult s'o văd. Iată cum s'a întâmplat: Ne-am sfătuit mai multe colege să mergem la tabără, să culegem ghiocci. Zis și făcut. Dimineață, la ora 10 am pornit voioase la drum. Soarele apăruse de după nori. Jos colo, se zăreau fire de iarbă proaspătă, plâpânde și fricoase par'că. Primăvara făcea să ne simțim pline de viață, vesele și ușoare ca niște fulgi. Alergam. Ajunse la tabără, zglobii, care mai de care ne întreceam să culegem ghiocci. Colega noastră Ileana, a fost prima care i-a văzut. Aveau un farmec ghiocciilor acolo — în mijlocul naturii, pe care nu l-am putut simți niciodată când îi vedeam acasă puși în paharul cu apă.

Când ne-am întors acasă, eram fericite în felul cum petrecusem ziua acela.

Dumitru Eugenia

cl. IV pr.

L U N C A

În zorii zilei, dacă pleci din Juriloeja și treci prin Pașa-Câșia, întâlnești în cale satul Lunca.

Este satul meu de naștere. Așezat pe malul Goloviței, este tătat în două de șosea din care pornesc ca niște linii drepte, ulițele, iar de o parte și de alta

stau înșirate ca niște santinele, casele părinților noștri.

Pela mijlocul satului—lângă șosea se găsește școala, în față biserica iar pușin mai spre răsărit la vreo sută de metri, primăria.

Școala, biserica și primăria sunt cele mai frumoase clădiri din satul nostru.

Locuitorii sunt de trei națiuni: Români, Ruși și Bulgari și se ocupă cu plugăria, creșterea vitelor și pescuitul. Unii sunt și clobani și își pasc oile în pădurea Babadagului.

Iarna—când lacul e înghețat—oamenii își găsesc de lucru în baltă de unde taie stuf sau prind pește pentru casă.

Noi copiii ne bucurăm și ne iubim satul.

Pentru B. Ioma
Cl. II-a primară Lunca

CINE SAPA GROAPA ALTUIA...

Intr'un mic orășel din India, trăiau doi oameni bătrâni foarte bogați.

Ei aveau doi băieți care însă nu se potriveau la caracter. Cel mai mare era blând, ascultător și niciodată nu ieșea din cuvântul lor. Cel mai mic dimpotrivă era leneș, bătaș și dezordonat. Intr'un timp părinții muriră, având grija ca prin testament să împartă toată averea deopotrivă la amândoi. Înainte de-a muri tatăl le zise:

—„Fiți muncitori, cumpăniți banul și faceți pe cât vă este în putință economie.“

--„Indeplinind întocmai sfatul meu vă veți mări averea și la bătrânețe veți trăi mai fericiți“

Fiul cel mai mare se puse pe muncă și era cumpănit în toate lucrările lui, făcând pe cât îi era cu putință economie.

Cel mai mic transformă toată averea în bani și plecă la Bombay. Aici el se puse pe petreceri și risipi banii pe lucruri de nici un folos. După trecere de câțiva ani cel mai mare se îmbogăți și mai mult, pe când cel mic sărăci neavând nici chiar ce mânca. El începu să cerșească ca un

cerșetor de rând. Văzând că din ce în ce îi merge mai rău el se înapoie la locul său natal cerând fratelui său să-i dea de lucru. Fratele său nici nu voi să-l aude ce zice ci numai îi aduse aminte de cuvintele tatălui lor. Văzând aceasta cel mai mic își puse în gând să-l otrăvească. Prilejul se ivi foarte curând. Cu ocazia sărbătorilor de Puști cel mai mare invită și pe fratele său la masă. În timp ce fratele cel mare se duce puțin până'n bucdărie cel mai mic turnă în paharul cuvin a fratelui său un praf otrăvitor. Praful otrăvitor îl avea într'o cutiuță mică secretă ce-o avea făcută în inel. Praful se dizolvă în vin. Iată însă că cel mai mare venind din bucdărie ridică paharul său spre urare zicând:

— „Astăzi mă voi împăca frate, cu tine și-ți voi da de lucru pe moșia mea.

Leg uceastă împăcare oferindu-ți să bei jumătate pahar, iar restul îl voi bea eu!“ Cel mai mic se făcu galben ca un cadavru și fu nevoit să bea. Imediat căzu la pământ, putând să zică numai atât:

— „Frate, am pus otravă în pahar, pentru a te otrăvi dar iată că eu săpându-ți groapa, am căzut singur în ea“.

CHIRIȚA NICULAE

clasa IV-a S. A. M.

Scrisoare adresată elevelor cl. IV

dela șc. primară de fete Sinaia

Tulcea 1 Aprilie 1935

Dragi Colege,

Ajungând cu lecțiile de compunere la scrisori, am găsit ca pe calca aceasta să facem cunoștință cu colegile dintr'o regiune cu totul diferită de a noastră.

Așezat la punctul unde Dunărea își împarte apele în cele trei brațe cu casele lui răsfirate în anfiteatru, orașul nostru pare a străjui întreaga priveliște a Deltei.

Și în adevăr, dacă ne urcăm pe Colnicul Horei cel mai înalt din cele șapte coline pe care este așezat orașul nostru, la picioarele monumentului realipirei, privirea noastră se pierde în nemărginitul bălților și pădurilor de sălcii, stuf și papură, care alcătuiesc Delta.

În partea de apus și miază zi, orașul nostru este mărginit de dealuri care ascund în sânul lor blocuri uriașe de piatră, ceiace au îndemnat pe locuitori să le prefacă în cariere.

Intrând înăuntrul orașului ceiace te izbește este centrul care e așezat chiar pe malul Dunărei. Grădina publică cu statuia bătrânului Mircea, cel mai vechi stăpânitor al Dobrogei, palatul prefecturei, berăriile toate sunt așezate în apropierea bătrânului fluviu.

Călătorul care sosește vara în portul nostru are impresia că a intrat într'un oraș al cântecului, căci la tot pasul întâlnește tarafuri de lăutari. Fiind mult timp sub stăpânirea Turcilor locuitorii orașului nostru deși de naționalități diferite ca: Români, Bulgari, Ruși, Lipoveni, Turci, Greci, Armenii au împrumutat ceva din nepăsarea vechilor stăpânitori. În adevăr în zile de sărbătoare strada principală este tixistă de lume; bărbați și femei care vorbesc tot felul de limbi, însă toți fac acelaș lucru, mănâncă semințe rusești. Dacă în zile de sărbătoare semințele îi adună pe toți la un loc, în zile de lucru toți sunt la treabă. La servicii, la câmp, vii, pescuit, prăvălii, diferite mesetșuguri, fiecare după ocupația lor. Noi scriindu-vă despre orașul nostru, vă rugăm foarte mult ca să ne descrieți și voi locurile dela munte căci aci suntem multe, care n'am fost de loc pela munte, și suntem curioase să știm câte ceva despre locurile de acolo.

*In așteptarea răspunsului
vostriu vă salutăm cu drag,*

Elevele ci. IV-a nr. 4 de fete

TULCEA

Să învățăm jucându-ne

de *Stamatin C. Alex. cl. III pr.*

de *Cârnu Virgil-Castmcea*

din ce se face făină
trăește în apă
cu el se coase
vocală. Vertical la fel.

ouă (caloare de paște)
mesteșugar
mănăstire în jud. Tulcea
a mișca din loc

ȘARADĂ

de *Ianculescu Em. de Cazudjoglu P. cl. IV*

de *Grimberg O. Cl. II*

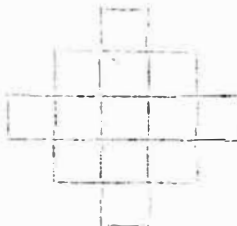
Prima parte-i o vocală
Iar a doua *nu e des*
Pe-amândouă de uniți
O hârtie-o să găsiți.
Ce arată, mai ales
Ce-o să'vem mâine la șe.

Domn 1527 (Moldova)
Pământ lucrat
Bărbierit
„Și” pe franțuzește
Consoană-vertical la fel

Să iasă 18
în toate direcțiile

L. E. Iosădr-Catargiu

Cu 100 lei să se cumpere 100 de pasări stându-se că : cu 5 lei cumperi o cioară, cu 1 lea o rândunică și cu 0.05 lei o vrabie

de *Lezaevici Ceia cl. IV*
Consoană
Bântura se pune
și în cioraci
bray (hoamăria)
La marginea apei
Consoană-vertical la fel

și să rămână 3 pătrățele!

URMARK
de *Focșa Mircea cl. VI*

1.	—	—	—	—	—	—
2.	—	—	—	—	—	—
3.	—	—	—	—	—	—
4.	—	—	—	—	—	—
5.	—	—	—	—	—	—
6.	—	—	—	—	—	—
7.	—	—	—	—	—	—

Inlocuiți liniile cu câte o literă și veți afla o urare de paște.

Impărțirea oilor

Doi ciobani s'au întâlnit. Unul, care avea mai multă oi, decât celălalt spune:

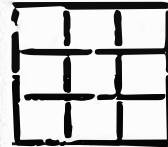
— „Dă-mi tu o oaie ca eu să am de două ori cât tine.”

— „Nu! Mai bine dă-mi tu o oaie dela tine ca să fim egali.

Câte oi aveau fiecare.

Prodancu Alex. cl. II liceu

de Dimitriu Eug. cl. IV

Arhiereu (a judecat
pe Iisus)

Nu pot să-ți dau

Căinele zânelor (Con-
tesa de Seghir)

Direct sau inversat un obiect de
bucătărie ați aflat.

Mitar C. cl. III liceu

Intre Români și Unguri

Sunt 15 Români și 15 Unguri și vor să treacă Dunărea. Pe la mijlocul Dunării fiind în pericol să se ineece se hotărăște să se arunce în apă prin tragere la sorți 15 oameni, așezându-se toți în așa fel ca al noulea să fie aruncat în apă.

Un Român îi aranjează în așa fel ca al noulea egia mereu Ungur — așa că numai Ungurii au fost aruncați în Dunăre.

Incercați și voi.

Pentru cetitorii Revistei „Copilul Dobrogean“

In ziua de 25 Mai 1935 ora 10 dim. va avea loc cel dintâi concurs organizat de Revista noastră. La acest concurs iau parte cetitorii din cl. III și IV, din orag și județ.

Se vor premia cele mai bune lucrări:

- 1) O compunere liberă.**
- 2) Un desen din imaginație.**
- 3) Un joc sau o problemă alcătuită de cel cari iau parte.**

Așa dar, copii, pregătiți-vă în vederea acestui interesant concurs.

Comitetul Revistei

H A Z ȘI G L U M E

Un țigan odată dorind să mănânce ceva friptură se gândi să facă o vizită unui coteț cu găini și nimeri tocmai la un pădurar.

Însă ea întotdeauna țiganul nu prea avu noroc, căci găinile începură a cărai.

Pădurarul auzind sgomot în coteț eși afară cu pușca în mână și strigă:

— „Cine-i acolo, că trag“ —

Văzând că se îngroașă gluma, țiganul răspunse, tremurând: „Noi, găinile cu cocoșul împreună“!

Ce a pățit cocoșul când a ieșit din coteț nu-i nevoie să v'o mai spun...dar știu că i-a trecut pofta de friptură.

DASCĂLU MARCELA cl. IV pr.

— „Când îți place la școală, Nicușor“, întreba mama pe copilul său.

— „În recreație“, răspunse Nicu.

POPESCU EUGENIU cl. IV pr.

IN GARĂ

Un țigan militar aștepta în gară să plece cu trenul. Trecând pe acolo cun colonel îl întreba cum de a rămas când toți camarazii lui au plecat:

— „Domnul Șef mi-a spus să plec cu trenul 842 și până acum au plecat numai 8 trenuri, să trăiți D-le Colonel.

PREDESCU ALEX.

TELEGRAMĂ

Erau doi tovarăși care făceau negoț de vite. Odată trebuind să pornească cu niște porci la târg unul din ei a plecat, iar celălalt care avea încă o afacere de sfârșit a rămas să vină în urmă. La plecare s'au înțeles ca acel care plecase, îndată ce va sosi la gara cea mai apropiată să telegrafieze celui rămas să vină și el. Ajungând la gara el dadu tovarășului următoarea telegramă:

— „Am sosit cu porcii în gară, numai tu lipsești. Ași fi plecat cu trenul accelerat dar nu se primesc dobitoace. Dacă îți trebuie vr'un bou gândește-te la mine.”

G. G. JURILOFCA

POȘTA

REDACTIEI

Neamțu Petru: Nu putem publica: Trebuie scris îngrijit și curat.

Popescu Eugeniu: Nu publicăm poezii luate din reviste și făcute de cel care iscălește. Altfel ar fi hoție curată.

Bogaciov Maria: În numărul viitor va spara!

Lică Popovici: Meidanchioi. „O amintire în nr. 5 acum avem.“ „O oră de inspecție“ ceva cam la fel.

Dimciu Petruș: Mai încearcă: „Stan Pățitul“ nu merge.

Heinric Braunstein: Trimite ceva mai clar. „Țiganul potcovar“ e slab.

Cuzudjoglu Spiru: În numărul viitor. Scrie mai îngrijit însă.

Negrea Nicolae: Nu cunoști frumusețile locurilor noastre de aceea ești supărat. Să mai așteptăm!

Coatu Gheorghe: „Primăvara“ nu merge. Mai încearcă!

Adam Gheorghe: Îmi pare rău că ai pierdut sandalele, dar e prea puțin, nu putem publica. Trimite ceva mai interesant.

G. G.: „Din bogăția comorilor uitate“ nu-i pentru revista noastră.

Papadopol G.: Vezi răspunsul lui Popescu Eugeniu.

Varinez P. Staicu-Cerna. Ți-am publicat „La arat“. Am avut materie prea multă. Ține-te de cuvânt!

Focșa Mircea-Pecineaga: Ți-am făcut plăcerea. Muncește mereu și mai trimitti-ne!

Silvestrovici Silvia-Carmen-Sylva: Ne-a plăcut lucrarea ta. O punem în numărul viitor.

Economu I. G.: Află că și d-nii cari scot revista cetesc și alte reviste pentru copii. Tu ai luat poezioara dintr'o ilustrație a revistei „Lumea copiilor“. Așa că ne pare rău de uevinovata ta îndrăsneală.

Au deslegat jocurile din nr. 3 următorii olevi:

Toate Buga Aurelia el. V-a, Cazacu Maria IV, Cotoac Elena IV, Garabet Traian II, Lazarovici Cela IV, Mitan Constantin el. III liceu, Mustata Nicolina IV, Nicolof Dincu IV, Teodorescu Șerban el. III lic.

Toate fără triumphiu: Bajan Nely IV, Bodurghitan Eduard II, Cbeu Silvia IV, Constantinescu Georgeta IV, Casudjoglu Paraschiva IV, Dumitriu Eugenia IV, Mazăre Georgeta IV, Mariof S. Cristu II, Mihailopol Nieu IV, Naum Jana IV, Neamțu Petre IV, Papadopol Gh. IV, Psima Maria IV, Simionov Ioana IV, Zapis Oostache IV (Pr. Mihai).

Nr. 1, 2 și 3: Cuzudjoglu Spiru II, Drăghicescu Ionel IV, Focșa Mircea Pecineaga. Nr. 3 Silvestrovici Silvia el IV. (Carmen-Sylva).